

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma: 2.Pf.20.016/2026/6.

A felperesek:

I.r. felperes, I.r. felperes címe

I. rendű

II.r. felperes, II.r. felperes címe

II. rendű

A felperesek képviselője:

Dr. File Zsuzsa ügyvéd, ügyvéd címe

Az alperes:

alperes, alperes címe

Az alperes képviselője:

Dr. Kovács Loránd Ügyvédi Iroda, ügyvéd címe

(ügyintéző: dr. Kovács Loránd ügyvéd)

A per tárgya: személyiségi jog megsértése

Az elsőfokú bíróság: Fővárosi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma: 74.P.23.409/2024/16.

A fellebbezést benyújtó fél: alperes

Í t é l e t

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit részben megváltoztatja és azt állapítja meg, hogy a alperes megsértette I.r. felperes és II.r. felperes személyes adatok védelméhez való jogát azzal, hogy az általa üzemeltetett www.portall portálon cikk címe című cikkbe ágyazott videóban közzétette I.r. felperes és II.r. felperes nevét, párkapcsolati státuszát és a nyaralásukra, szabadságukra vonatkozó információt.

Megállapítja, hogy a alperes megsértette I.r. felperes és II.r. felperes magántitokhoz és magánélethez való jogát azzal, hogy az általa üzemeltetett www.portall portálon cikk címe című cikkbe ágyazott videóban közzétette I.r. felperes és II.r. felperes párkapcsolati státuszát és nyaralásukra, szabadságukra vonatkozó információt.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg 15 napon belül a felpereseknek 90.000 (kilencvenezer) forint + áfa másodfokú perköltséget, és e határozat jogerőre emelkedésétől számított 60 napon belül az államnak 48.000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket az állami adó- és vámhatóság 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételi számlája javára.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy az alperes megsértette az I. és II. rendű felperes személyes adatok védelméhez való jogát azzal, hogy az általa üzemeltetett www.portall portálon cikk címe című cikkbe ágyazott videóban közzétette az I. és II. rendű felperes nevét, párkapcsolati státuszát és a nyaralásukra, szabadságukra vonatkozó információt.

A bíróság megállapította, hogy az alperes megsértette az I. és II. rendű felperes magántitokhoz és magánélethez való jogát azzal, hogy az általa üzemeltetett www.portall portálon cikk címe című cikkbe ágyazott videóban közzétette az I. és II. rendű felperes párkapcsolati státuszát és nyaralásukra, szabadságukra vonatkozó információt.

Az alperest elégtétel adására kötelezte oly módon, hogy 5 napon belül tegye közzé az ítélet rendelkező részét az érintett cikk és videó elérhetőségi helyén, a cikk címe alatt a videó felett, amíg a videó elérhető, de minimum egy év időtartamban.

Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű felperesnek 300.000 forintot.

Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a II. rendű felperesnek 300.000 forintot.

Ezt meghaladóan az I. és II. rendű felperes keresetét elutasította.

Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg az I. és II. rendű felperesnek együttesen 198.000 forint perköltséget.

Kötelezte az I. és II. rendű felperest, hogy külön felhívásra fizessenek meg 6000 - 6000 forint eljárási illetéket az államnak.

Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg 36.000 forint eljárási illetéket az államnak.

Ítéletében ismertette az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdését, IX. cikk (1) és (2) bekezdéseit, a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2:42. § (2) bekezdését, 2:43. § a)-g) pontjait, 2:44. § (1) bekezdését, 2:46. § (1) és (2) bekezdéseit, 2:51. § (1) bekezdésének a)-e) pontjait, 2:48. § (1) és (2) bekezdéseit, 2:52. § (1)-(3) bekezdéseit, a magánélet védelméről szóló 2018. évi LIII. törvény (Mvtv.) 2. § (1)-(3) bekezdéseit, 7. § (1) bekezdését, az információs önrendelkezési jogról és az információszabadságról szóló 2011. évi CXII. törvény (Info tv.) 3. § 2. pontját, 5. § (1) bekezdését, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 203. § (2) bekezdését. Hivatkozott továbbá az Alkotmánybíróság 3348/2018. (XI. 12.) AB határozatára.

A II. rendű felperes képmáshoz való jog megsértésével kapcsolatos keresete tekintetében elsősorban azt állapította meg, hogy a perben érintett cikk és videó aktuális közéleti ügyet, eseményt nem érintett. A II. rendű felperes nem részese és alakítója a társadalmi érdeklődésre számot tartó vitának, ezért úgy foglalt állást, hogy nem minősül közszereplőnek. Kiemelte továbbá, hogy az alperesnek kifejezetten és célzottan az volt a célja, hogy I. és II. rendű felperes magánéletét bemutassa, úgy, hogy egyébként közéleti témához ez nem kapcsolódott.

Kitért arra, hogy a II. rendű felperes személye a fényképek alapján nem beazonosítható, arcát még részlegesen sem jeleníti meg. Arra következtetett, hogy a közzétett fotó nem feleltethető meg a képmással szemben támasztott követelménynek, ezért a II. rendű felperes képmáshoz való joga megsértésének megállapítására irányuló kereseti kérelmet elutasította. Ebből következően pedig az ehhez kapcsolódó elégtételadása és sérelemdíj iránti igény is megalapozatlan.

Kitért arra is, hogy nem fogadta el azt az alperesi védekezést, hogy a vitatott fényképfelvétel a felperesek közösségi profilján elérhető volt, mivel a felvétel elkészítéséhez és felhasználásához az érintett kifejezett és egyértelmű hozzájáruló nyilatkozata szükséges.

Az I. és II. rendű felperesek magántitokhoz és személyes adatok védelméhez való jogának megsértése tekintetében abból indult ki, hogy a felperesek nevének közlése miatt egyértelműen beazonosítható volt. Az alperes nem vitatta azt, hogy az I. és II. rendű felperesek nevén túl személyes adatoknak minősül a családi állapotuk, valamint a téli szabadságuk eltöltésére vonatkozó adat. Kitért arra, hogy az alperes védekezéséből nem volt megállapítható, hogy milyen közügy érdekében volt jelentősége a felperesekre vonatkozó információk nyilvánosság általi megismerhetőségének. Kiemelte, hogy az alperes a magántitokhoz való jog megsértésével kapcsolatosan érdemi védekezést nem terjesztett elő. Nem merült fel adat arra nézve, hogy a felperesek házastársi kapcsolata, valamint szabadidejük eltöltésének helyszíne köztudott lett volna, azt bárkivel megosztották. Elfogadottnak és méltányolhatónak ítélte az egyén arra való törekvését, hogy a bizalmas magánéleti információi ne váljanak ismeretlen, idegen személyek számára elérhetővé, mert azok olyan szorosan képezik a magánszféra részét, hogy egyéni döntés kérdése, hogy kinek engednek betekintést ezekbe.

Megítélése szerint az I. és II. rendű felperesek magánélethez való jogának megsértése tekintetében az alperesnek a felperesi jogsérelmet általános jelleggel vitató álláspontja nem volt alkalmas arra, hogy a véleménynyilvánítás szabadsága érvényesülésének szükségességét igazolja, ezt alátámasztó okok vagy tények nélkül. Erre tekintettel a jogsértést megállapította.

A megállapított jogsértések tekintetében a felperesek elégtételadására vonatkozó kereseti kérelmét alaposnak ítélte. Az elégtételadás igényelt formáját részben tartotta megfelelőnek. Az ítélet rendelkező része közzétételét elrendelte, de azt indokolatlannak ítélte, hogy az önálló hírként a főoldalon megjelenjen.

A felperesek sérelemdíj megfizetésére vonatkozó igényével összefüggésben azt fejtette ki, hogy a felpereseket a magánéletükre vonatkozó személyes adatok nyilvánosságra kerülése, különös tekintettel a videóban elhangzottakra és a szöveggörnyezetre, kellemetlenül érintette szűkebb és tágabb ismerőseik előtt és bizalmatlanságot keltett bennük. Az igényelt összeget nem tartotta eltúlzottnak, azt a három megsértett személyiségi jogra tekintettel összesen, személyenként 300.000 - 300.000 forintban határozta meg. Kiemelten vette figyelembe azt, hogy a felperesek nem közszereplők. Az alperes népszerű közéleti portál, ezért közlései a társadalom jelentős köréhez jutnak el. Értékelte továbbá, hogy a jogsértés az ítélet hozatalakor is fennállt, a videó elérhető volt. Az alperes késedelmi kamatfizetési kötelezését mellőzte, mert a sérelemdíj megállapítása az aktuális ár- és értékviszonyokra tekintettel történt.

A perköltségről a Pp. 83. § (3) bekezdése és a 32/2003. (VIII. 31.) IM rendelet 2. § (1) bekezdése alapján határozott, míg a kereseti illeték megfizetésére a Pp. 102. § (1) bekezdése és a 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdése alapján kötelezte a peres feleket.

[2] Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a felperes nyújtott be fellebbezést, melyben elsődlegesen a felperesek keresetének teljes elutasítását, másodlagosan a sérelemdíj fizetési kötelezettség teljes egészében való mellőzését, harmadlagosan pedig a felperesek részére fizetendő sérelemdíj összegének 200.000 forintra mérséklését kérte.

Állította, hogy a felperesek magánélethez és magántitokhoz, valamint személyes adatok védelméhez fűződő joga nem sérült.

Azt emelte ki, hogy a közéleti vita nem csak a szűkebb értelemben vett politikai vitát jelenti, hanem valamennyi társadalmi jelentőségű kérdés megvitatása is ebbe a körbe sorolható. Ha egy közlésnek köze van a közéleti vitához, illetve közszerepléshez, akkor csak kivételes esetben igazolható a sajtó véleménynyilvánítási szabadságának korlátozása. Azoknak, akik saját elhatározásukból irányítják magukra a közvélemény figyelmét, egyes személyhez fűződő jogaik szűkebb körű védelmét is vállalniuk kell. A közügyekkel való kapcsolatba kerülés esetén magának a tevékenységnek kell önkéntesnek lennie, amelyet az adott személy folytat és amelyről egyébként tudnia kell, hogy a közérdeklődését kiválthatja. Rámutatott, hogy a közügy fogalma kiterjed arra is, amikor egyes közéleti szereplők életének mozzanatai hozzájárulnak a társadalmi vita megértéséhez. A közszereplői minőség egyedi mérlegelés kérdése, melynek fő szempontja a konkrét közéleti vita jellegéhez igazodik. A döntő szempont az, hogy az érintett közügyek vitájában részt vevők önkéntes elhatározásuk folytán váltak-e a közélet alakítójává vagy időszakonként megjelenő szereplőjévé. Azon személyek is közszereplőnek minősülhetnek, akik politikai közélethez szorosan kapcsolódó tevékenységet fejtenek ki. Hivatkozott arra is, hogy a sajtónak az olyan információk feltárásában és a közvélemény figyelmének felhívásában is szerepe van, amelyek képesek közérdekű vitát kiváltani a társadalmon belül. Ha a közlés, illetve a képmás közzététele alkalmas lehet egy vita kiváltására, az már védelmet élvez.

Álláspontja szerint a felperesek szubjektív érzete nem alapozza meg a személyiségi jogok megsértésének megállapítását, ezért a jogalap hiányában a kereset elutasításának van helye. Mivel a kifogásolt tartalom a felpereseknek nem vagyoni sérelmeket nem okozott, ezért az elsőfokú bíróság sérelemdíjat nem állapíthatott volna meg. A felperesek nem bizonyították a perben olyan konkrét nem vagyoni hátrányokat, melyek a cikk jogsértőnek állított részei miatt érték őket. Rámutatott, hogy a felperesek a köztudomású tényeken túlmenő hátrányokat nem jelöltek meg és nem is igazoltak.

Arra az esetre, ha a másodfokú bíróság úgy ítélné meg, hogy a felperesek részére járhat sérelemdíj, arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított sérelemdíj mértéke eltúlzott. A személyes adatok és magántitokhoz való jog esetleges sérelme következtében az érintett nem szenved el olyan mértékű és jellegű sérelmeket, mint akinek az élete, testi épsége sérül. Ebből következően a prevenció és a reparáció egyensúlya is másképpen alakul. A felperesek nem adták indokát, hogy az általuk megállapított sérelemdíj miként és mennyiben alkalmas az őket ért hátrány kiegyenlítésére. Az objektív és szubjektív személyiségvédelmi szankciók együttes érvényesítése esetén a bíróság dönthet úgy is, hogy a sérelmek kiegyenlítéséhez a sérelemdíj alkalmazása szükségtelen. A gyakorlat szerint, ha jelentős összegű a sérelemdíjigény, szükséges annak vizsgálata, hogy miért az adott jogsértéshez köthető hátrányok érték a felpereseket.

[3] Az I. és II. rendű felperesek fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és az alperes perköltségben való marasztalását kérte.

Kifejtette, hogy az a körülmény, miszerint az alperes a videóban politikai töltetű minősítéseket használ, nem tette a közlést közüggé. Mivel maguk nem közéleti szereplők, magánélethez való joguk védelme szűkebb korlátozási körben ütköztethető a sajtószabadsággal. Az alperes ezen túlmenően nem jelölte meg azt a konkrét társadalmi vitát vagy közügyet, amelynek megértéséhez, előmozdításához az általa közzétett felperesekkel kapcsolatos információk szükségesek lettek volna.

Hivatkoztak arra, hogy az alperes a videóban a nevüket, párkapcsolati státuszukat, utazásuk helyszínét és tényét tette közzé, amelyek a személyazonosítást egyértelműen lehetővé tették és az adatok a személyes adat fogalma alá tartoztak. Nem volt vitatott a perben az, hogy nem járultak hozzá az adataik közléséhez és az alperes pedig jogszerű adatkezelést megalapozó körülményt sem bizonyított.

A személyes adatok védelme és a tájékoztatáshoz való jog ütköztetésekor az alperesnek meg kellett volna jelölni, hogy milyen konkrét közügy megvitatásához volt elengedhetetlenül szükséges a felperesek személyes adatainak nyilvánosságra hozatala. Az elsőfokú bíróság jogszerűen jutott arra a következtetésre, hogy a személyes adataik kezelhetőségének jogszabályban megjelölt esetei nem állnak fenn, ezért a személyiségi jogsértés megállapítható.

A felperesek rámutattak arra is, hogy a magántitokhoz és magánélethez való jog megsértése fennállt. Az alperesi fellebbezés általános érvelése nem cáfolja az elsőfokú határozatban foglaltakat. A házastársi kapcsolat ténye, a nyaralás helyszíne és ténye bizalmas magánéleti információ, amelynek titokban maradásához a felpereseknek méltányolható érdekük fűződött. Az alperes a fellebbezésében foglalt azon állítását, mely szerint a magán és családi körben történt események nem mindig tartoznak a magánélet védelme alá, az általános érvelésével nem igazolta. Nem igazolta továbbá, hogy milyen konkrét alkotmányosan védett cél elérése érdekében lett volna feltétlenül szükséges ezen információk nyilvánosságra hozatala. Kifejtették, hogy nem közszereplők, párkapcsolatuk jellege és külföldre utazásuk ténye

egyértelműen a magánszféra része. Ennek nyilvánosságra hozatala a magánélet zavartalanságához fűződő jog sérelmét jelentette.

Álláspontjuk szerint a személyes adatok magántitok és magánélet sérelme megállapítható volt, az elégtétel elrendelése is indokolt.

Kifejtették, hogy a sérelemdíj jogalapja fennállt és annak összege nem volt eltúlzott. Álláspontjuk szerint az elsőfokú bíróság a sérelemdíj megállapítása és mértéke körében megfelelően indokolta határozatát. A fellebbezésben kért mérséklés érdemi indok nélkül csökkentené a jogsértés súlyához és tartósságához igazodó arányos elégtételt, ezért az indokolatlan.

[4] Az alperes fellebbezése nem alapos.

[5] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezésére okot adó körülményt nem észlelt, ezért a Pp. 383. § (1) bekezdése alapján az ügy érdemében döntött.

[6] A másodfokú bíróság a felülbírálati jogkörét a Pp. 370. § (1) bekezdése alapján csak a fellebbezési kérelem és az ellenkérelem korlátai között gyakorolhatta. Erre tekintettel nem érinthette a II. rendű felperes képmáshoz fűződő joga megsértésének megállapításához kapcsolódó kérelmekkel, az elégtételadás körében az önálló hírként való főoldalon való megjelenéssel, illetőleg a késedelmi kamatfizetéssel kapcsolatos elsőfokú bíróság keresetet elutasító döntését. Az ítélet ezen rendelkezései a Pp. 358. § (5) bekezdés harmadik mondata alapján jogerőre emelkedtek.

[7] A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bíróság azon következtetésével, hogy az I. és II. rendű felperesek Ptk. 2:43. § b) és e) pontjai szerinti magánélet, magántitok és személyes adatok védelméhez való személyiségi jogai sérültek az alperesi magatartás eredményeként. Az alperesi védekezés nem vette számba egyenként a sérelmezett jogsértések kapcsán a személyiségi jogok mibenléte alapján a felperesek személyében rejlő sajátosságokat, tevékenységük általános és egyedi voltát, illetve azokat az esetleges tényállásbeli elemeket, melyek mentén a jogok érvényesülésének összevetését megfelelően el lehetett volna végezni.

Ilyen körülmények között kiindulópontként a felperesek által állítottakat lehetett elfogadni, mely szerint az általuk óvott ismeretek közzétételéhez nem járultak hozzá, illetve azt jogi szabályozás sem tette lehetővé.

[8] Az alperes a fellebbezésében lényegében ugyanazokat a hivatkozásokat tette, mint a keresettel szembeni ellenkérelmében összefoglalt. Az alperes sem védekezésében, sem a fellebbezésében nem világította meg, hogy mi az az egyedi sajátosság a felperesek személyében, amely őket kifejezetten közszereplővé avatja {28/2014. (IX. 29.) [30]}, illetve mi az a közéleti esemény vagy összefüggés, amely közéletinek minősülő nyilvános vita

fókuszába helyezte a személyüket {7/2014. (III. 7.) AB határozat [47]}. Az sem volt megismerhető, hogy a sérelmezett videó felpereseket érintő szövegrésze milyen ténybeli előzmények, események összekapcsolásával válhatott közérdeklődésre számot tartó tartalommal {3145/2018. (V. 7.) AB határozat [79]}.

Az alperesi fellebbezés a felperesek személyével összefüggésben egyediesített módon nem vetette össze a felperesek által érvényesített személyiségi jogok és az alperes által hivatkozott, az Alaptörvény IX. cikk (1) bekezdése által oltalmazott véleménysszabadság összeütközését.

[9] A felperesek személyéről és tevékenységéről a perben rendelkezésre álló információk, a sérelmezett műsorszám hozzájuk köthető része, illetőleg annak általános mondanivalója alapján nem volt határozottan felvázolható, hogy a felperesek személyével kapcsolatosan közölt információk, mely közéleti vita releváns részei, illetőleg mi az az alperesi felvetés, ami egy releváns vita kiinduló pontjaként szolgálhatott.

Önmagában a műsorszám léte nem magyarázhatja kizárólagosan az alperes által felvetett, közérdekű vita kiváltásának szerepét. A másodfokú bíróság megítélése szerint éppen az a viszonyrendszer hiányzott, ami alapján a személyiségi jogok, illetőleg az alapjog összeütközésének megfelelő szempontjai megadhatók lettek volna. Ilyen körülmények között csak az volt megállapítható, hogy a felperesekkel kapcsolatos információk önkényes módon kerültek nyilvánosságra hozatalra az alperes által. Az alperesi magatartáshoz nem volt társítható olyan alkotmányosan igazolható ok, ami a véleménynyilvánítás szabadságának érvényesülésén keresztül az alperesi személyiségi jogok érvényesülésének visszaszorítását eredményezte volna.

[10] Ebből következően az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg az ítéletében a személyes adatok védelméhez, a magántitokhoz és a magánélethez való személyiségi jogok sérelmét a Ptk. 2:51. § (1) bekezdés a) pontja alapján. A jogsértést megállapító ítéleti rendelkezésben azonban szükséges volt a felperesek személynevének feltüntetése a lentebb kifejtettek miatt, ezért a másodfokú bíróság indokoltnak tartotta ennyiben az ítélet megváltoztatását.

[11] Helytálló volt a jogsérelem tényének következményeként az alperes Ptk. 2:51. § (1) bekezdés c) pontja alapján az elégtételadására kötelezés is.

[12] A jogsértés megállapítása és az elégtételadás módja miatt érvényt kellett szerezni a felperesek érdekének és a videót a későbbiekben megtekintő közönség érdekeinek azáltal, hogy azonosíthatók legyenek a jogsérelmet szenvedettek, illetve a jogsértő. Mivel a sérelmezett videó más személyeket is érintett a videó megtekintésének helyén olyan tartalmú elégtételadó közleményt kellett megjelentetni, mely a felperesek nevét is tartalmazza, különben az elégtételadás nem töltheti be a szerepét. Az elrendelt szankció szerint az ítélet rendelkező részét (értsd: jogsértést megállapító részét) kell közölnie az alperesnek, mely csak a perbeli pozíciót (I. és II. rendű felperesek; alperes) jelölte, a felperesek személynevét és az alperes elnevezését azonban nem tartalmazta, ezért a másodfokú bíróság ennyiben szükségesnek ítélte az elsőfokú határozat megváltoztatását az alperesi fellebbezés ténye és a

PK 15. számú állásfoglalás megfelelő alkalmazásával. A másodfokú bíróság ennyiben megváltoztatta az elsőfokú bíróság határozatát a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján.

[13] A felperesek a Ptk. 2:52. § (1) bekezdése szerinti sérelemdíj iránti igényüket olyan nem vagyoni sérelemre alapították, amelyek köztudottan az ilyen jogsérelmet szenvedőknél jelentkeznek. Az elsőfokú bíróság ezt helytállóan értékelte és vette figyelembe. A sérelemdíjat a felperesek rendkívül mértéktartó összegben jelölték meg, ami megfelelt a személyiségi jogi perekben általánosan érvényesített és a hasonló jellegű ügyekben érvényesülő sérelemdíjak mértékének is. Az elsőfokú bíróság a Ptk. 2:52. § (3) bekezdés szerinti módon, a jogsértés súlyára, a felróhatóság mértékére figyelemmel a sérelemdíjat megfelelően állapította meg. Ebből következően sem a sérelemdíj iránti kérelem elutasításának, sem annak leszállítása nem lehetett indokolt.

[14] Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért köteles viselni a felperes másodfokú perköltségét a Pp. 83. § (1) bekezdése és a 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 2. § (1) bekezdésének a) pontja és 5. § (1) bekezdés alapján, a Pp. 81. § (1) és (2) bekezdései szerint felszámított mértékben (5x18.000 forint).

[15] Köteles továbbá viselni az alperes a fellebbezési illetéket a Pp. 101. § (1) bekezdése, 102. § (1) bekezdése alapján, az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 39. § (1) bekezdés és 46. § (1) bekezdés szerinti mértékben.

[16] Tájékoztatja a Fővárosi Ítéltábla az alperest, hogy a fellebbezési illeték az Itv. 78. § (4) bekezdése szerint a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé. Az illeték megfizetése során közleményként fel kell tüntetni az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát [30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés e) pont].

Budapest, 2026. március 31.

Dr. Kisbán Tamás s.k.
a tanács elnöke – előadó bíró

Dr. Hercsik Zita s.k.
bíró

Dr. Fintha-Nagy Péter László s.k.
bíró